

[Paul Schlüter.]

ingen gjorde det mindste forsøg på at imødegå. Det havde sin forklaring i, at vi alle var enige om denne forfolkning, det var vi, det må historisk stå fuldstændig fast.

Statsministeren svarede slet ikke på denne argumentation fra mit partis side. Jeg forstod statsministeren således, at han fastholdt det, han i formiddags sagde, at efter hans opfattelse svarede hændelsesforløbet i sagen om landbrugsforhandlingerne nøje til, hvad man — og det må jo sige folketinget — forestillede sig om den parlamentariske kontrol med regeringens deltagelse i EFs beslutningsproces, da folketinget behandlede tiltrædelsesloven. Ja men det er forkert. Det var ikke sådan, folketinget — heller ikke socialdemokratiet eller SF — dengang forestillede sig det. Derfor kan det slet ikke holde, når statsministeren på den alvorlige henvendelse, han for en uge siden godt og vel fik fra de tre oppositionspartiets ledere, svarede, at dette var en storm i et glas vand. Det var en særdeles alvorlig parlamentarisk sag.

Men når statsministeren fastholder, at han har optrådt korrekt, er det også nødvendigt, at folketinget for sagens og sin egen skyld sætter tingene alvorligt på plads. Derfor skal jeg slutte dette indlæg med på hr. Nyboe Andersens, hr. Niels Helveg Petersens og egne vegne at fremsætte følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget misbilliger statsministerens udtalelse om, at regeringens handlemåde i forbindelse med landbrugsforhandlingerne i EF nøje svarer til, hvad folketinget har forestillet sig om den parlamentariske kontrol med regeringens deltagelse i EFs beslutningsproces, og idet folketinget på denne baggrund indskærper regeringens pligt til at sikre politisk tilslutning forud for større beslutninger i EFs Ministerråd,

går folketinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Niels Helveg Petersen: Markedsministeren fremsatte nogle generelle betragtninger over

forholdet mellem markedsudvalg og regering og pegede på en mulig konflikt mellem på den ene side hensynet til hurtig handling og beslutsomhed i forhandlingerne i Bruxelles og på den anden side hensynet til parlamentets orientering. Jeg forstod markedsministeren således, at han understregede for sin del hensynet til den parlamentariske kontrol, og det er jeg ikke uenig med markedsministeren i.

Jeg vil gerne føje til, at som det ser ud for mit parti, betyder en indskærpelse af den parlamentariske kontrol ikke kun, at folketinget prøver på at tiltage sig rettigheder, men også, at folketinget og især folketingets markedsudvalg dermed indstiller sig på ubekvemme arbejdsvilkår, indstiller sig på i givet fald at måtte stå til rådighed for drøftelser med regeringen med kort varsel og på ubekvemme tidspunkter.

Statsministeren lagde, synes jeg, eftertrykket i sin redegørelse for forhandlingsforløbet et andet sted, idet han i forbindelse med forhandlingerne den 22. og 23. januar understregede risikoen for, at vi kunne komme under stærkt tidspres, hvis ikke tilslutning blev givet straks og dér.

I øvrigt var der i statsministerens redegørelse en vis opblødning af nogle standpunkter. Vi fik en antydning af, at det nok havde været rigtigt, at mere end én minister havde været til stede i Bruxelles, og vi fik en antydning af, at regeringen havde regnet med mere end én forhandling om denne sag.

Det afgørende punkt i diskussionen er statsministerens udtalelse om, at forløbet nøje svarer til, hvad folketinget havde forestillet sig. Det, der er det alvorlige i den udtalelse, er, at statsministeren dermed inddrager også andre partiers stilling forud for folkeafstemningen i sin vurdering og ligesom tillægger os en vurdering, som vi ikke deler, og et synspunkt, som vi ikke kan acceptere. Det er, som om man er nødt til at tage afstand fra dette for ikke at blive påduttet et synspunkt, som vi faktisk ikke kan acceptere. Man må vel sige, at statsministeren gav sig lidt, det knagede. Det var klart og tydeligt, at det var svært, og det var ikke ret meget, der skete, men statsministeren gik dog så langt, at han sagde, at det måske nok er en stærk måde at sige det på, og det vil jeg erkende, det er en alt for stærk måde at sige det på.